

P ř e d m l u v a .

V jednom velkém, hlučném městě, plném kouře a továren, aut a řinčících rolet a tramvají, žila babička. Žila v malé vilce, obklopené růžovou zahradou, blízko silnice, které se kdysi hodně používalo, ale pak upadla v zapomenutí. Bylo tam ticho a klid, jen vůně květin a babiččiny vzpomínky na uplynulý život.

A ta babička měla vnučku. Uspěchanou, unavenou a tak trochu nevěřící. Když vnučka přišla, sedávala babička ve svém křesle a dívala se na ni klidnými, moudrými očima, plnými lásky. Ráda by jí byla dala tolik ze své vyrovnanosti, tolik ze své moudrosti, ale vnučka nechtěla. Toužila mít vlastní zkušenosti a vlastní život. Nestála o poučení, chtěla si v tom starodávném a klidném prostředí jen odpočinout od ruchu života.

A jednou opět přišla, klekla si k babiččinu křeslu, položila jí hlavu do klína a rozplakala se. A tu babička začala vypravovat pohádku. A vnučka poslouchala jako dítě a najednou ji už nic nebolelo. A byla v tu chvíli jistě dítětem, neboť byla dětsky šťastná. Snad to kouzlo způsobila babička. A snad pohádka

Ale vnučka chodila pak k babičce znovu a znovu. Ne pro poučení ; ne pro moudrost a vyrovnanost. Pro pohádku. A pohádková babička vyprávěla, protože pochopila, že v pohádce může své vnučce říci všechno, co vnučka bez pohádky poslouchat nechtěla.

Babička už není. Ale jsou její pohádky a v nich babiččina moudrost a její dobro. V nich žije babička dál a bude žít na věky, protože pohádka je nesmrtelná

O B S A H :

Předmluva	
Pohádka o pohádce	1
Pohádka o líné holčičce	8
Pohádka o dětském srdci	17
Pohádka o princezně, která ztratila svou duši	25
Malý faun	40
Zpívající fontána	52
Kouzelné zrcadlo	63
Údolí bílých narcisů	77
Černý král	89